

Khoảng trời khát vọng

Sau trận bom bất ngờ khủng khiếp của phi đội quyết thắng Nguyễn Thành Trung dội xuống sân bay Tân Sơn Nhất, Bộ tư lệnh không quân nguy trở nên hoảng loạn, các tướng lĩnh Sài Gòn mạnh ai nấy chạy, bọn chớp bu chính quyền Sài Gòn cũng tìm cách chạy càng nhanh càng tốt...

Văn nghệ xin trân trọng giới thiệu một trích đoạn chương kết của thiên kí sự dài “Khoảng trời khát vọng” của nhà văn Hà Bình Như.

Đâu chỉ có tên tướng nguy Phan Phụng Tiên và đại tá Đinh Thành On, mà tướng Huỳnh Bá Tính cũng cướp một chiếc trực thăng HU-1A số hiệu 536 chạy ra đảo Côn Sơn. Cùng lúc ấy cả Trần Văn Minh, tư lệnh không quân nguy cũng lủi ra khỏi Bộ tư lệnh, chạy trốn bằng một chiếc máy bay riêng. Không như Cao Văn Viên trước đây còn gài bốn ngôi sao cấp đại tướng bước lên máy bay. Trần Văn Minh giấu biệt tám biển in ba ngôi sao của hấn xuống dưới đệm ngồi bởi sợ quân lính biết sẽ bắn theo. Rồi sau đó là Võ Xuân Lành, thiếu tướng Võ Dinh, chuẩn tướng Đặng Đình Linh, ba tên phó tư lệnh không quân nguy cũng ba chân, bốn cẳng chạy lên máy bay “tuỳ nghi di tản”.

Khi vội vã lên máy bay, bọn Linh thấy trong lũ tướng lục quân đang nhốn nháo ở sân bay có cả Vĩnh Lộc, trung tướng vừa mới được chỉ định thay Cao Văn Viên làm tổng tham mưu trưởng. Nhưng mặc dù thấy Lộc, bọn Linh lờ đi, vì bây giờ Lộc chẳng còn chỉ huy ai được. Và lại chúng cũng chẳng dại gì nán thêm một phút ở cái chốn đầy nguy hiểm này, không biết sẽ bị ném bom, pháo kích bất cứ lúc nào.

Thì ra vì cái lí do tổng tham mưu trưởng Vĩnh Lộc “vắng mặt” mà hai hôm sau chuẩn tướng Nguyễn Hữu Hạnh một viên tướng có năng lực nhưng bị Nguyễn Văn Thiệu ghét và nghi là có cảm tình với Việt cộng buộc phải về hưu non, mới từ Cần Thơ vượt lộ 4 ra đã phải thay Lộc kêu gọi tư lệnh các quân khu của nguy hạ súng đầu hàng là như thế. Mới chỉ cách đây hai hôm khi Lê Nguyên Khang, tổng tham mưu phó bỏ chạy. Lộc còn gân cổ lên chửi lũ tướng tá hèn nhát theo chân Thiệu, theo chân Khang là lũ “chuột”. Bây giờ đến lượt Lộc thì hấn lại im im miệng hén tựa như Nguyễn Cao Kỳ. Cũng chỉ cách đây mấy hôm thôi Kỳ còn huênh hoang rằng hấn sẽ chọn một cái chết anh hùng, và khoác lác: “Chạy ra nước ngoài làm gì. Để làm thuê, làm dĩ, hay làm đầu bếp cho ngoại bang?”.

Vậy mà bây giờ Kỳ cũng đã lủi nhanh khỏi ngôi biệt thự nhà mình nhảy lẹ lên chiếc trực thăng riêng cấp tốc bay ra tàu sân bay Mít-uây của Mỹ đang đậu ở ngoài khơi. Ở đây tuy phải chịu sự hạch sách, sỉ nhục của viên trưởng tàu, coi như không biết Kỳ là ai, nhưng Kỳ đã

chịu “ngậm bồ hòn”, hạ mình để thoát khỏi được Sài Gòn lúc này. Tuy vậy, Kỳ còn đỡ nhọc hơn nhiều viên tướng nguy Sài Gòn khác. Bọn họ đã phải cố sống, cố chết bám theo “gấu vầy” mẹ vợ tên đại sứ Ma-tin lên máy bay trực thăng hốt hoảng chuồn khỏi Sài Gòn bằng con đường hàng không đặc biệt của Mỹ mới thiết lập - sân bay là nóc nhà toà đại sứ Mỹ, chỉ dùng để chở người Mỹ cấp tốc “di tản” theo lệnh của Tổng thống Pho.

Bởi vậy, trên cái “sân bay” mới này, sau trận Tân Sơn Nhất bị ném bom, cũng ầm ĩ như vỡ chợ. Không có chuyện nào là không diễn ra cảnh những tên sĩ quan đội lốt dân sự và những nhân viên toà đại sứ Mỹ đánh lộn nhau trên máy bay.

ở khu hàng không quốc tế của sân bay Tân Sơn Nhất cũng tệ hại không kém. Tại đây những gia đình và những tên sĩ quan cấp tướng nguy ở Bộ tổng tham mưu, ở Tổng cục chiến tranh chính trị, những tổng trưởng, Thứ trưởng và những tên có nhiều nợ máu với nhân dân ta cũng chen chúc tháo chạy. Chúng chen, chúng đẩy dè nhau, đánh lộn nhau mà lên máy bay. ý định của Tổng thống Pho lệnh cho Ma-tin phải đưa toàn bộ các phi công lái máy bay quân sự và các sĩ quan từ cấp tá của nguy “di tản” sang Mỹ để thực hiện ý đồ nham hiểm của chúng sau này. Nhưng đến bây giờ cả đến cấp tướng cũng bị bỏ lại. ở chung quanh sân bay quốc tế trở thành một “ga-ra” khổng lồ, lộn xộn, ngổn ngang đủ các loại xe: Nào Pho, Méc-xê-đéc, Pơ-dô, Đắc-xun-xe mang nhãn hiệu “con chim xanh”, “con chim trắng” v.v... Nhiều tên cho xe chạy được đến đó là sẵn sỏ chen lên máy bay, mặc cho xe vẫn cứ ì ầm nổ máy cho đến lúc hết xăng...

Cuộc “gặp gỡ” giữa phi đội Quyết Thắng của chúng tôi với mấy viên đại tá không quân nguy đã diễn ra rất thú vị trong khung cảnh và không khí rất nhộn nhịp, mới mẻ của những ngày đầu Sài Gòn vừa được giải phóng như thế, ở một trường học gần khu chợ Lăng Cha Cả quận Tân Bình. Có lẽ cuộc “gặp gỡ” đó cũng là kỉ niệm rất khó quên trong bước ngoặt cuộc đời của họ. Bởi hôm ấy trong số hàng ngàn sĩ quan nguy tấp nập đến trình diện với cách mạng ở nhiều điểm khác nhau trong khắp thành phố Sài Gòn - Gia Định này, họ là người có may mắn nhất. Còn chúng tôi khi cất cánh bay đi, quả chưa ai hình dung hết kết quả này.

Tình cảm ấy rõ nhất ở Nguyễn Thành Trung và Hán Văn Quảng. Quảng xúc động nói với tôi: Đời phi công của anh không biết còn lúc nào hạnh phúc hơn. Riêng tôi, đây là một kỉ niệm đẹp đẽ và sâu sắc nhất kể từ ngày được trúng tuyển vào học lái máy bay đến nay.

Không riêng Quảng, chúng tôi lòng ai cũng lâng lâng niềm vui, hạnh

phúc mà cả đời người mới có một lần này. Quân dân ta đã trong suốt ba mươi năm hi sinh chiến đấu để đến hôm nay chúng tôi được cùng bay tới khoảng trời khát vọng - khoảng trời Thành phố Hồ Chí Minh, thành phố mang tên Bác kính yêu.

(Báo Văn nghệ)